

ABSTRAKT

Koncept polinačních syndromů, ačkoli často kontroverzní, představuje jednu z ústředních teorií ve výzkumu opylování. Hlavním problémem tohoto konceptu je především fakt, že jednotlivé druhy rostlin často lákají mnoho funkčních skupin opylovačů, což naznačuje spíše absenci koevoluce rostlin s jednotlivými návštěvníky. K vysvětlení interakcí mezi květy a návštěvníky byly navrženy dva hlavní mechanismy: neutrální procesy, kdy četnost jednotlivých interakcí je dána pouze četností jednotlivých druhů rostlin a opylovačů, a procesy založené na rozdílnosti nik jednotlivých organismů, kdy jsou četnosti interakcí výsledkem specifických vlastností druhů. Díky těmto vlastnostem (adaptacím) organismů mohou být některé interakce zcela znemožněny (tzv. forbidden links) nebo mohou být naopak umožněny oboustrannými koadaptacemi (tzv. trait-matching). Výzkum zatím přinesl podporu pro oba tyto mechanismy. Navíc v interakčních sítích je šířka nik a jejich rozdělení mezi druhy ovlivněna časoprostorovou variabilitou. Tyto vlivy lze dobře studovat podél gradientů prostředí jako například podél gradientů nadmořské výšky. Tato diplomová práce zkoumá ptačí polinační syndrom, jednotlivé mechanismy určující interakce mezi ptáky a rostlinami a jejich časoprostorovou variabilitu. Práce se zároveň zaměřuje na relativně málo probádanou oblast světa a přispívá k porozumění ekologie strdimilů (čeledi Nectariniidae). Práce odhaluje značnou asymetrii v interakcích mezi strdimily a rostlinami. Koncept polinačních syndromů se ukazuje být správný, ačkoli určité vlastnosti květů, např. délka květní trubky nebo množství nabízené odměny, se zdají být důležitější než jiné květní vlastnosti. Interakce mezi strdimily a rostlinami nemusí být tak těsné, jak se původně předpokládalo, avšak existují